

[Statsministeren.]

Schmidt, holdt en Tale, som paa sin Vis var af særegen Art, og som formentlig ikke kræver noget Svar. Vi har nu faaet at vide, at vi her i Rigsdagen har en Repræsentant for en fremmed Befolkningsdel, der bekender sig til det modsatte af Parlamentarisme og Demokrati, og det maa vi vel saa blot tage til Efterretning.

Jeg takker de tre ærede Ordførere (Hans Nielsen, Brorsen og Niels Frederiksen) for deres Tilslutning til Ministeriets Politik, eller — for Venstres Ordførers Vedkommende — i hvert Fald for hans Fremhæven af, at et Samarbejde og en positiv Indsats er fornøden. Jeg haaber, det vil lykkes at finde det Grundlag, hvorpaa Enighed kan tilvejebringes om de Opgaver, der staar i Forbindelse med Krisen, og hvis Løsning maa anses for nødvendig, saa længe vi endnu befinder os under saa vanskelige og unormale Tilstande.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen gjorde nogle Bemærkninger om Fonds, der skulde være til Stede under forskellige Ministerier — og han nævnte specielt Marineministeriet —, Fonds, hvoraf der sker Udlaan i fast Ejendom. Og det ærede Medlem henlede Finansministerens Opmærksomhed paa, at der maaske var saadanne Pengemidler til Raadighed et eller andet Sted. Jeg maa bedrøve det ærede Medlem med, at der ikke findes skjulte eller hemmelige Fonds under Marineministeriet. Der er visse Midler, som henhører under Ministeriets Forvaltning, og disse Midler skal efter deres Bestemmelse gøres frugtbringende. Det drejer sig navnlig om Lodsernes Pensionsfond og om nogle Legater, der er henlagt til Bestyrelse af Ministeriet. Af disse Midler foretages der altsaa Udlaan efter de sædvanlige Regler for Anbringelse af saadanne baandlagte Kapitaler, og Regnskaberne er undergivet en betryggende Revision. Men bortset fra, at der altsaa ikke er noget hos mig af den Art, som det ærede Medlem søgte efter, kunde det naturligtvis kun glæde os alle, om Finansministeren var i Stand til at finde henlagte Kapitaler andetsteds, som rettelig burde gaa ind i Statsholdningen.

Venstres og det konservative Partis Ordførere har ytret nogen Misfornøjelse med Talen ved Rigsdagens Aabning. Ja, jeg havde i og for sig ikke ventet andet; det er jo sket hvert Aar, og det maatte vel ogsaa ske i Aar, at man ytrede sin Misfornøjelse med, at der enten var for lidt eller for meget i denne Tale — denne Gang var der nu alt for lidt, i en tidligere

Omgang var der vist for meget. Jeg anbefaler imidlertid, navnlig det ærede Medlem Hr. Brorsen, at lægge denne sidste Tale ved Siden af Talerne fra 1927 og 1928. Saa vil det ærede Medlem hurtigt opdage, at den sidste i hvert Fald ikke indeholder færre Realiteter end de to andre.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller forsøgte at konstruere en Modsætning mellem en Udtalelse i denne Tale om Forværrelse af Verdenskrisen og en senere anvendt Sætning, hvori der tales om en indtraadt Bedring. Der er ingen Modsætning, selvfølgelig ikke. Verdenskrisen er, som jeg sagde, paa visse Omraader forværret, bl. a. ved Valutaforholdenes Udvikling, men det danske Erhvervslivs Stilling er desuagtet blevet noget bedre ved Hjælp af særlige danske Foranstaltninger. Om denne Bedring vil holde sig, vil fortsættes, kan man ikke vide i dette Øjeblik, saaledes som jeg har sagt det i Talen, men nogen Uoverensstemmelse eller Modsætning mellem de to Sætninger er der aldeles ikke. Men saa lidt var der altsaa i Virkeligheden at hænge sig fast i, at noget saa urimeligt var det, som det ærede Medlem mente at maatte anføre. I det hele, disse Betragtninger fra politiske Modstandere over en Tale, synes jeg ikke har nogen større Betydning, i hvert Fald er de jo underordnede i Forhold til saa meget andet.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen talte om de før foreslaaede Foranstaltninger for Landbruget og sagde herom paa Sp. 56, at ingen har Krav paa

„at faa Landbrugsprodukter langt under Produktionsprisen“,
og tilføjede:

„Denne Opfattelse har vanskeligt ved at slaa igennem her i Danmark“.

Det sidste synes jeg afgjort ikke det ærede Medlem har Ret i. Men hvis det endelig var vanskeligt at faa Erkendelsen frem, var det maaske ogsaa forklarligt, thi i mange Aar har vi jo hørt fra Venstre, at Landbruget kun forlangte Verdensmarkedets Pris; der skulde ingen kunstige Foranstaltninger til, for at Landbruget vilde klare sig! Og derfor sagde man fra Landbrugets Side: saa maa andre tage de samme Vilkaar, ingen Beskyttelse for Industrien, ingen Hindring for, at vi kan faa billige Støvler, billige Cigarer og billige Klæder o. s. v.; det er alt sammen noget, som Verdensmarkedet over Indfyldelse paa, og vi bøjer os for Verdensmarkedet, vi Landmænd, følgelig maa ogsaa Støvlemagere og Klædefabri-